

1. kapitola,

ve které Sany řeší svůj první polibek

„Proboha!“ zakřičela jsem a zatáhla Liz do křoví.

Liz klopýtla a jen ztěžka se udržela na nohou. „Co se děje, Sany? Zbláznila ses?“

„Nesmí nás rozhodně vidět!“ vyhrkla jsem v návalu paniky.

Liz se vykroutila z mého sevření a odstrčila větev, která ji málem praštila do obličeje.

„Kdo? A co se vlastně děje?“

„Liz, on mě políbil!“

„Kdo?“

Co je to za otázku? Copak u mě kluci stojí frontu, aby mě mohli políbit?

„Theo?“ zeptala se Liz.

„Ale, Liz!“ Liz měla skvělou vlastnost vždycky zasáhnout moje citlivé místo. „Díky moc, že mi to připomínáš!“

Právě jsem se téměř vyrovnala s tím, že mě kluk, kterého miluju, nemiluje.

„Dobře, Sany, jen klid. Tak kdo to byl?“

„Nick!“

„Nick?“

„No jo!“

„Nick...“ zamyslela se Liz nahlas. „Ten Nick z divadla?“

„Jo. A támhle zrovna jde.“

Liz se rozzářila: „Ty jo, Sany, to je paráda! Konečně se v tvém životě přihodilo něco dobrého!“

Nato vyskočila z křoví a začala divoce mávat.

„Hej, Nicku!“ volala.

Ztuhla jsem.

Nick se k ní rozběhl.

„Ahoj, jak se máš?“ Liz vstřícností málem přeskočil hlas.

„Nemohl bych být šťastnější,“ odpověděl Nick. „Je s tebou Sany?“

„Jasně. Á... Sany... hej, vylez, pojď sem!“

Tiše jsem vzdychla, zalezla ještě hlouběji do křoví a doufala v zázrak.

Ani omylem. Za dvě vteřiny už se Liz s Nickem mačkali se mnou v křoví a sledovali mě plni očekávání.

„Ztratila jsi něco?“ zeptal se Nick a hned se začal ochotně rozhlížet po zemi kolem sebe. Vrhla jsem mezi větvemi na Liz zuřivý pohled. Liz udělala bezbranné gesto a zamumlala: „Co jako máš?“

„Nic nehledej, Nicku, nic jsem neztratila,“ zastavila jsem ho. Narovnal se a vítězoslavně držel v ruce rozšlápnuté marcipánové srdíčko v červeném celofánu. „Kdo hledá, najde. Smím ti ho položit k nohám?“

Zakňučela jsem: „Už mi u nohou leželo. Díky.“

Liz se musela kousnout do rtu, aby se nedala do smíchu. Nick se na mě zářivě usmál: „Ještě jsme se ani nepřivítali.“ Cílevědomě se ke mně blížil.

„A teď už na to nemáme čas!“ volala jsem v panice a rozběhla se pryč.

Za chvíli mě dohnala Liz. „Sany, tak přece brzdi!“ nemohla popadnout dech.

Běžela jsem dál.

„Už je pryč, musel na zkoušku.“

Zastavila jsem.

„Mám ti vyřídit jeho ‚z nejhlubšího srdce procítěné pozdravy‘,“ zakřenila se Liz.

Obrátila jsem oči v sloup.

„Co se děje?“ Liz se na mě ustaraně podívala.

„Nick!“

„To jsem viděla, ale nechápu, proč se chováš tak podivně?“ Liz se usmála. „První pusa, to je přece něco!“

„No, právě že ne!“

„Tak to mi teda prosím tě vysvětli. Kdy a kde se to stalo, co a proč? Nick ti dal pusu. Jak?“

„Na pusu.“

„Hloupost. Ptám se, kde, na jakém místě?“

„V divadle. Stáli jsme na jevišti. Nick mě tam dotáhl. Byla zrovna zkouška a my dělali statisty. Nick nejdřív řekl, že mě miluje, a pak mi dal pusu! Před ostatními herci! A než se zeptáš: Ne, nebylo to ve scénáři, políbil mě úplně dobrovolně.“

„Při divadelní zkoušce?!“

„Jo.“

„Přímo na jevišti?!“

„Jo.“

„Před všemi?!“

„Jooo!“

„Tak to je neuvěřitelné. Ty nemůžeš zažít nic normálního, vid’?“

Měla pravdu. Přesto jsem se pokusila ohradit. „Ale byla to moje první pusa!“

„Jooo! To je tááák vzrušující! Jaké to bylo? Tak povídej. Bylo to romantické? Jak ses při tom cítila?“

„No jo, možná by to bylo i trochu romantické, kdyby Nick na sobě neměl ty divné dětské punčocháče,“ přemýšlela jsem.

„Punčocháče? Přes hlavu?“

„Ne, na nohou! Hrál se Romeo a Julie a museli jsme mít takové divné kostýmy. Znáš to!“

„Ach, punčocháče sem, punčocháče tam, tvoje první pusa! Hurá! A proč teda teď před Nickem utíkáš?“

„Nick je vážně fajn a tak, ale myslím, že nejsem zamilovaná.“

„Hm.“

„Přitom by to bylo tak skvělé, kdybych byla zamilovaná,“ přemýšlela jsem nahlas.

„Seš si jistá, že do něj nejsi ani malilinko zamilovaná?“

„Jak to myslíš?“

„No, třeba jen potřebuješ trochu víc času, než si uvědomíš, že jsi se zamilovala.“

„Myslíš, že už jsem do Nicka zamilovaná, ale ještě jsem si toho nevšimla?“

„Proč ne? Třeba tě ta pusa jenom trochu vyvedla z rovnováhy.“

„No, nevím...“

„Stává se, že chvíli trvá, než se člověk zamiluje.“

„A co tím chceš říct?“

„Nemusí to být vždycky láska na první pohled.“ Liz se usmála. „...nebo v tvém případě na první polibek. Zamilovanost se taky teprve může vyvinout.“

„Myslíš, že když se budu snažit, třeba se ještě do Nicka zamiluju?“

„Proč ne?“

Liz není jen moje nejlepší kamarádka, ale je taky děsně praktická v otázkách zamilovávání a rozhodně zkušenější v oblasti prvních pus než já. Už měla dva kluky a líbala se taky víckrát než jednou. Takže jsem se rozhodla, že jejímu odbornému názoru budu věřit.

„Zkusím to.“

„Prima,“ pochválila mě Liz. „Zatím jsme se spolu moc daleko nedostaly. Takže bychom si tuhle šanci neměly nechat ujít!“

V tom měla rozhodně pravdu. Co už jsme všechno s Liz vyzkoušely, abych se zamilovala! A když už jsem to konečně zvládla a zamilovala se bezhlavě do Thea, on nechtěl mě. Celá ta věc s láskou a kluky mi vážně dávala zabrat.

„Tak do toho, Sany, jdeme do divadla.“

„Ne! Nechci ho ani vidět!“

Liz rozčileně založila ruce v bok: „Právě jsme se dohodly, že se do něj zkusíš zamilovat!“

„Musím se s ním kvůli tomu vidět?“

Liz se na mě zle zamračila.

Vzdychla jsem. „Ale dneska ještě ne. A taky nikde u divadla,“ zkoušela jsem vyjednávat.

Liz souhlasila. „Dobře, tak půjdeš s Nickem na zmrzlinu.“

„A pak?“

„Pak počkáš, co se stane.“

„A když se nic nestane?“

„Pak... pak... ale ono se něco stane. Tím jsem si jistá.“